ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

3 aprilie 2008 *

În cauza T-236/06,

Landtag Schleswig-Holstein (Germania), reprezentat de doamna S. Laskowski și de domnul J. Caspar, în calitate de agenți,

reclamant,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de doamna P. Costa de Oliveira și de domnul C. Ladenburger, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: germana.

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziilor Comisiei din 10 martie și din 23 iunie 2006 privind refuzul de a acorda reclamantului accesul la documentul SEC (2005) 420 din 22 martie 2005 care conține o analiză juridică a proiectului de decizie-cadru, aflată în dezbaterea Consiliului, privind păstrarea datelor prelucrate și stocate în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice accesibile publicului sau de date transmise prin intermediul rețelelor publice de comunicații în vederea prevenirii, investigării, depistării și urmăririi infracțiunilor, inclusiv a terorismului,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor) președinte, K. Jürimäe și domnul S. Soldevila Fragoso, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Situația de fapt și procedura

1 Prin e-mailul din 9 februarie 2006, reclamantul, Landtag Schleswig-Holstein, a solicitat Comisiei acces nelimitat la documentul intern SEC (2005) 420 al Comisiei din

22 martie 2005 care conține o analiză juridică a proiectului de decizie-cadru, aflată în dezbaterea Consiliului, privind păstrarea datelor prelucrate și stocate în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice accesibile publicului sau de date transmise prin intermediul rețelelor publice de comunicații în vederea prevenirii, investigării, depistării și urmăririi infracțiunilor, inclusiv a terorismului.

2 Prin Decizia din 10 martie 2006, directorul general al Serviciului Juridic al Comisiei a respins cererea de acces nelimitat în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), transmițând reclamantului documentul în discuție din care anumite părți nu au fost reproduse.

3 Prin scrisoarea din 29 martie 2006, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, reclamantul a introdus o cerere de confirmare în vederea reexaminării, de către Comisie, a Deciziei din 10 martie 2006, precum și, în temeiul obligației de cooperare loială prevăzută la articolul 10 CE, o nouă cerere de acces nelimitat la documentul SEC (2005) 420.

4 Prin scrisoarea din 23 iunie 2006, comunicată reclamantului prin e-mail la 26 iunie 2006, secretarul general al Comisiei a menținut Decizia din 10 martie 2006 și a respins noua cerere din 29 martie 2006.

5 Reclamantul a formulat prezenta acțiune prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 1 septembrie 2006. În aceeași zi, reclamantul a introdus la Curte o acțiune având același obiect și întemeiată pe aceleași motive, care a fost înregistrată sub numărul C-406/06.

6 La 28 noiembrie și, respectiv, la 14 decembrie 2006, Republica Finlanda și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord au introdus cereri de intervenție. La 10 ianuarie 2007, reclamantul și-a prezentat observațiile cu privire la cererile de intervenție.

7 Prin Ordonanța din 8 februarie 2007, Landtag Schleswig-Holstein/Comisia (C-406/06, nepublicată în Repertoriu), Curtea a trimis cauza C-406/06 Tribunalului, instanță la care a fost înregistrată sub numărul T-68/07. Prin Ordonanța din 14 iunie 2007, Landtag Schleswig-Holstein/Comisia (T-68/07, nepublicată în Repertoriu), Tribunalul, sesizat deja cu acțiunea în prezenta cauză, a respins acțiunea în cauza T-68/07 ca vădit inadmisibilă pe motiv de litispendență, precizând că nu fuseseră examinate celelalte aspecte de admisibilitate invocate (Ordonanța din 14 iunie 2007, Landtag Schleswig-Holstein/Comisia, citată anterior, punctul 17).

8 Prin înscris separat înregistrat la grefa Tribunalului la 5 februarie 2007, în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate a prezentei acțiuni. La 20 martie 2007, reclamantul a depus observațiile privind această excepție de inadmisibilitate.

Concluziile părților

9 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

10 Reclamantul solicită Tribunalului:

— declararea acțiunii ca admisibilă;

— anularea Deciziilor Comisiei din 10 martie și din 23 iunie 2006;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

11 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la cererea uneia dintre părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității fără a intra în dezbaterea fondului. Conform alineatului (3) din același articol, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit de actele de la dosar și că nu este necesară ascultarea explicațiilor orale ale părților.

12 Comisia a invocat două cauze de inadmisibilitate întemeiate, pe de o parte, pe lipsa capacității reclamantului de a sta în justiție și, pe de altă parte, pe lipsa reprezentării legale a reclamantului de către cei doi mandatari semnatari ai cererii introductive. Este necesar ca mai întâi să se examineze dacă reclamantul are capacitate de a sta în justiție.

Argumentele părților

13 Comisia susține că, potrivit dreptului public german, singurul relevant, este neîndoielnic faptul că Landtag Schleswig-Holstein nu are personalitate juridică proprie. Numai regiunea, land Schleswig-Holstein, ar constitui, în calitate de colectivitate teritorială, o persoană juridică în temeiul dreptului public german, în timp ce reclamantul nu ar fi decât unul dintre organele acesteia.

14 În opinia Comisiei, poziția parlamentelor regionale, prin raportare la aplicarea articolului 230 CE, nu poate fi mai favorabilă decât cea a parlamentelor naționale ale statelor membre. Or, ar fi în general admis că parlamentele naționale nu pot invoca un drept de a acționa în justiție, autonom de cel al statelor membre, întrucât, în calitate de organe ale statelor membre, ar face parte din persoana juridică pe care o constituie fiecare stat.

15 În opinia Comisiei, „capacitatea juridică parțială” invocată de reclamant nu îi poate conferi statutul de persoană juridică. Dispozițiile de drept intern citate de reclamant i-ar conferi, desigur, capacitatea procesuală într-un litigiu și capacitatea de a sta în justiție în cadrul unor litigii constituționale interne din land Schleswig-Holstein. Cu toate acestea, în aceste situații, nu ar fi vorba decât de litigii interne ale unei colectivități teritoriale între diferitele organe ale acesteia, iar nu de apărarea în justiție a acestei colectivități față de un terț. În acest din urmă caz, dreptul german ar abilita numai landul însuși să introducă o acțiune în justiție, iar nu un organ individual al acestuia din urmă. În mod similar, autonomia organizațională acordată parlamentului regional în temeiul constituției landului nu ar fi valabilă decât pe teritoriul landului și față de alte organe ale acestuia, însă nu în afara sa.

16 Față de cele arătate, Comisia concluzionează că reclamantul nu are capacitatea de a sta în justiție și că acțiunea trebuie respinsă ca vădit inadmisibilă. Pe de altă parte, acțiunea nu poate fi reinterpretată ca fiind formulată de însuși landul, reprezentat de Landtag Schleswig-Holstein, întrucât acesta din urmă exprimă cu claritate, prin însăși desemnarea sa în calitate de reclamant, precum și în cuprinsul cererii introductive, voința de a acționa în nume propriu.

17 Răspunzând argumentelor Comisiei, reclamantul arată că, în Ordonanța din 8 februarie 2007, Landtag Schleswig-Holstein/Comisia, citată anterior (punctul 9), Curtea ar fi recunoscut în mod expres personalitatea sa juridică în următorii termeni:

„În schimb, conform jurisprudenței Curții privind calitatea procesuală activă a regiunilor și a altor colectivități teritoriale […], Landtag Schleswig-Holstein trebuie privit ca fiind o persoană juridică ce, în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, poate formula o acțiune la Tribunal împotriva deciziilor al căror destinatar este sau care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual.”

18 Față de cele arătate, reclamantul concluzionează că această cauză de inadmisibilitate invocată de Comisie trebuie respinsă.

19 În cererea introductivă, reclamantul susține în plus că răspunde criteriilor noțiunii comunitare autonome de persoană juridică, dezvoltată de instanțele comunitare. În temeiul acestei jurisprudențe, pentru a i se recunoaște capacitatea procesuală activă, ar fi suficient ca reclamantul să dețină atribuții caracteristice ale personalității juridice. Din Ordonanța Curții din 14 noiembrie 1963, Lassalle/Parlamentul European (15/63, Rec., p. 94, 100), reclamantul deduce că este vorba în special de autonomie și de responsabilitate, chiar restrânse, ceea ce ar fi determinat deja instanțele comunitare să recunoască, în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, capacitatea procesuală activă colectivităților teritoriale de drept public, precum landurile și comunele germane.

20 Reclamantul adaugă faptul că, în calitate de organ suprem ales de locuitorii landului Schleswig-Holstein, se găsește pe același nivel cu celelalte organe de stat supreme ale landului menționat, în mod specific cu guvernul acestuia. Landtag Schleswig-Holstein ar avea o capacitate juridică parțială, întrucât constituția landului îi recunoaște o autonomie organizațională care îi permite să se constituie, să se organizeze și să își stabilească regulile de procedură. În cazul litigiilor constituționale, reclamantul ar avea capacitatea de a sta în justiție sau de a avea calitatea de parte în fața Bundesverfassungsgericht (Curtea Constituțională federală germană) și a Landesverfassungsgericht (Tribunalul Constituțional al landului).

21 În sfârșit, reclamantul susține că, asemănător landului Schleswig-Holstein, are capacitatea de a sta în justiție în prezenta cauză, deoarece, în conformitate cu a doua teză a articolului 14 alineatul 3 din Constituția landului Schleswig-Holstein, președintele parlamentului regional reprezintă în mod direct landul Schleswig-Holstein în toate actele juridice și în litigiile parlamentului regional. În această măsură, a doua teză a

articolului 14 alineatul 3 din constituție ar reprezenta o *lex specialis* față de articolul 30 din constituție, în temeiul căruia șeful guvernului landului reprezintă landul.

Aprecierea Tribunalului

22 De la bun început, trebuie arătat, după cum părțile din prezenta cauză sunt de acord asupra acestui aspect, că, în cazul acțiunilor introduse de către entități teritoriale infrastatale, Tribunalul apreciază existența personalității juridice a reclamantului în conformitate cu dreptul public intern (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 1998, Vlaams Gewest/Comisia, T-214/95, Rec., p. II-717, punctul 28, Ordonanța Tribunalului din 16 iunie 1998, Comunidad Autónoma de Cantabria/Consiliul, T-238/97, Rec., p. II-2271, punctul 43, și Hotărârea Tribunalului din 15 decembrie 1999, Freistaat Sachsen și alții/Comisia, T-132/96 și T-143/96, Rec., p. II-3663, punctul 81). În consecință, existența personalității juridice a reclamantului trebuie examinată prin raportare la dreptul intern german. Într-adevăr, dreptul comunitar nu poate să aducă atingere autonomiei constituționale a statelor membre, stabilind existența personalității juridice a organismelor naționale de drept public, ceea ce ar putea conduce la conferirea către acestea din urmă, la nivel comunitar, de drepturi de care nu dispun la nivel național. Rezultă că reclamantul nu poate să își întemeieze argumentul pe Ordonanța Lasalle/Parlamentul European, citată anterior, deoarece, în cauza în care a fost pronunțată acea ordonanță, entitatea în discuție, respectiv comitetul personalului din cadrul Parlamentului European, era reglementată exclusiv de dreptul comunitar.

23 În acest context, trebuie respins argumentul reclamantului conform căruia Curtea ar fi recunoscut în mod expres personalitatea juridică a acestuia în Ordonanța din 8 februarie 2007, Landtag Schleswig-Holstein/Comisia, citată anterior. Într-adevăr, menționarea, la punctul 9 din această ordonanță, a noțiunii „persoană juridică” ce figurează la articolul 230 al patrulea paragraf CE nu a fost efectuată decât în contrast cu noțiunile „stat membru” și „instituție comunitară” care figurează la articolul 230

al doilea paragraf CE și la punctul 8 din aceeași ordonanță, deoarece reclamantul, în cererea introductivă de instanță la Curte, pretinsese că beneficia de statutul de stat membru în vederea introducerii acțiunii. Rezultă că, prin fragmentul citat, Curtea nu a avut intenția să recunoască o capacitate juridică a reclamantului, ci doar a dorit să constate că acesta, neavând nici calitate de stat membru, nici calitate de instituție comunitară, nu poate în nici un caz să sesizeze Curtea cu o acțiune directă, ci ar trebui prin urmare să introducă o asemenea acțiune la Tribunal. Or, Tribunalul are competența exclusivă să examineze admisibilitatea unei asemenea acțiuni.

24 Pe de altă parte, după cum Comisia a arătat în mod întemeiat, nu pare posibilă interpretarea prezentei acțiuni ca fiind formulată în numele landului Schleswig-Holstein, astfel încât dispozițiile, uzanțele sau jurisprudența, aplicabile landului Schleswig-Holstein sau landurilor în general, nu pot susține poziția reclamantului. Acesta este în special cazul argumentului întemeiat pe articolul 14 alineatul 3 din Constituția landului Schleswig-Holstein, în măsura în care această dispoziție are în vedere landul în calitate de parte în litigii.

25 În privința argumentului potrivit căruia reclamantul se găsește, în calitate de organ suprem ales de popor, pe același nivel cu celelalte organe de stat supreme, în special guvernul landului, în absența oricărui element de natură să indice că acestea din urmă ar dispune de capacitate procesuală în fața instanței comunitare, acest argument este lipsit de orice relevanță în ceea ce privește capacitatea procesuală a reclamantului.

26 În mod identic, dacă se presupune că reclamantul dispune de o capacitate juridică parțială prin prisma anumitor dispoziții ale Constituției landului Schleswig-Holstein care îi recunosc o autonomie organizațională permițându-i să se constituie, să se organizeze și să își stabilească regulile de procedură, trebuie subliniat că articolul 93 alineatul 2a din Constituția germană și articolul 44 alineatele 1 și 2 din Constituția

landului Schleswig-Holstein, invocate de reclamant în sensul că îi conferă capacitatea de a sta în justiție sau de a avea calitatea de parte în fața Bundesverfassungsgericht și a Landesverfassungsgericht, nu privesc decât litigii de ordin constituțional la nivel național în care drepturile și interesele reclamantului, în calitate de parlament, nu sunt în mod necesar identice cu cele ale landului Schleswig-Holstein, ceea ce, în mod evident, nu este cazul în speță.

27 În sfârșit, în privința argumentului întemeiat pe articolul 14 alineatul 3 din Constituția landului Schleswig-Holstein, din modul de redactare a acestei dispoziții rezultă cu claritate că teza reclamantului potrivit căreia dispune de capacitatea de a sta în justiție în nume propriu nu poate fi reținută. Într-adevăr, dispoziția menționată, în măsura în care este relevantă în speță, are următorul cuprins:

„Președintele sau președinta [parlamentului regional] conduce activitățile parlamentului regional. În acest cadru, are obligația […] să reprezinte landul în toate actele juridice și în litigiile parlamentului regional […]”

28 Din această dispoziție rezultă că, în litigiile privind Landtag Schleswig-Holstein, nu acesta are calitatea de parte, ci landul, reprezentat excepțional în această situație de președintele Landtag Schleswig-Holstein, deoarece această reprezentare aparține în mod normal șefului guvernului landului, astfel cum rezultă din articolul 30 alineatul 1 din Constituția landului Schleswig-Holstein.

29 Această concluzie este confirmată de doctrina germană în domeniu. Într-adevăr, comentariul Constituției landului Schleswig-Holstein citat de către reclamant prevede în mod expres, pe de o parte, că Landtag Schleswig-Holstein, în calitate de organ al landului, nu are capacitate juridică și, pe de altă parte, că articolul 14

alineatul 3 din Constituția landului Schleswig-Holstein trebuie înțeles în sensul că, în cadrul prerogativelor sale de reprezentare în justiție, președintele Landtag Schleswig-Holstein nu reprezintă Landtag, ci în mod direct landul.

30 Trebuie, așadar, să se concluzioneze că, în conformitate cu dreptul intern german, reclamantul nu dispune de capacitate juridică. Prin urmare, acesta nu are capacitate procesuală în fața instanței comunitare.

31 În consecință, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă, fără a fi necesară examinarea celeilalte cauze de inadmisibilitate care a fost invocată de Comisie.

32 În aceste condiții, nu este necesară pronunțarea asupra cererilor de intervenție ale Republicii Finlanda și Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

Cu privire la cheltuielile de judecată

33 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

34 Potrivit articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului cauzei. În speță, trebuie să se decidă că părțile, precum și autoarele cererilor de intervenție suportă propriile cheltuieli de judecată aferente acestor cereri formulate de Republica Finlanda și de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

dispune:

1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.

2) Constată că nu este cazul să se pronunțe asupra cererilor de intervenție.

3) Landtag Schleswig-Holstein suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisie, cu excepția celor aferente cererilorde intervenție.

4) **Landtag Schleswig-Holstein, Comisia, Republica Finlanda și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererilor de intervenție.**

Pronunțată la Luxemburg, la 3 aprilie 2008.

Grefier — Președinte

E. Coulon — I. Pelikánová